

TACHOVSKÁ RENETA 2017

Městská knihovna Tachov vyhlašuje 8. ročník literární soutěže.

Soutěž je určena začínajícím autorům z celé ČR.

Téma: **ŠTĚSTÍ**

PRAVIDLA SOUTĚŽE:

- 1) Soutěž je určena pro začínající autory z ČR, kterým je více než 15 let.
Je určena pro ženy i muže.
- 2) Kategorie – PRÓZA, POEZIE
- 3) Soutěžící musí dodržet téma.
- 4) Příspěvky v kategorii próza mohou být v rozsahu maximálně pěti stran, v kategorii poezie v rozsahu maximálně tří stran v elektronické podobě (program Word).
- 5) Každý autor může zaslat pouze jediný příspěvek v každé kategorii na e-mailovou adresu: **pujcovnaknih@mkstc.cz**
- 6) Osobní údaje (jméno, datum narození, bydliště, telefon, e-mail) musí autoři napsat na samostatný papír, musí připsat souhlas se zařazením svých osobních údajů do databáze soutěžících a se zveřejněním soutěžního textu.
- 7) Soutěžní příspěvky bude hodnotit porota.
- 8) Hodnocení je anonymní, uděleno bude 1.- 3. místo, nejlepší práce budou publikovány ve sborníku.
- 9) Soutěž začíná 1. února a končí 31. srpna 2017.
- 10) Vyhodnocení soutěže proběhne 7. října 2017 v sále kina Mže v Tachově za účasti soutěžících a pozvaného hosta.

Informace k soutěži získáte na tel. čísle 374 72 21 61 nebo přímo v knihovně.

**Městské kulturní středisko - odbor KNIHOVNA
Hornická 1695
347 01 Tachov**

Práce hodnotila porota v tomto složení:

Božena Vaňková – ředitelka MKS Tachov

Lenka Erretová – vedoucí knihovny

Mgr. Lenka Ničová – porotce

Mgr. Olga Poláková – porotce

Helena Mašátová – porotce

Výsledky 8. ročníku – TACHOVSKÁ RENETA 2017

ŠTĚSTÍ

Poezie

1. místo	Margarita Fotopulu	Ostrava
2. místo	Anna Nevídalová	Bílovice
3. místo	Naděžda Jeníčková	Hlinsko

Čestná uznání

Marta Zvonařová	Praha
Věra Vaďurová	Praha

Próza

1. místo	Alena Blanářová	Mikulov
2. místo	Patrik Batty	Děčín
3. místo	Petr Šulista	Strakonice

Čestná uznání

Dušan Wager	Tachov
Zora Šimůnková	Praha
Zdena Tomsová	Štěnovice
Slavomír Kozák	Dlouhý Újezd

Štěstí je to nejhezčí,
touží ho mít každý
a ten, kdo ho odmítá,
svoje srdce vraždí.
Trápí se snad dobrovolně,
vlastní duši trýzní,
odmítá se napít vody,
když umírá žízní.

Po své cestě za štěstím,
která bývá jediná.
Nikdy se ji nevzdávej,
právě tou to začíná.
Získáš šanci něco zažít
a dotknout se svého štěstí.
Nechej ji vše ovlivňovat,
ať sevře tě do svých kleští.

Ukáže ti všechny krásy,
ve kterých to spočívá.
Prozradí ti každou chvíli,
co tvé srdce zahřívá.
Dělá tě to více šťastným
a máš lepší důvod žít.
Když ho jednou držíš v ruce,
nenech si ho nikdy vzít.

I.

Měla jsem já včera smůlu,
když jsem jela z práce,
při průjezdu křižovatkou
usnula jsem krátce.

Pršelo a mrholilo,
cesta byla kluzká,
auto na mě zatroubilo,
značka běloruská.

Když jsem oči otevřela,
to již bylo pozdě,
přímo na mě řítila se
žena v modré Mazdě.

Moje auto odletělo
dvacet metrů do pole,
načež mé bezbranné tělo
zbavilo mě svévole.

Skončila jsem hlavou dolů
s nekonečnou bolestí,
věděla, že tolik bolů,
nic dobrého nevěstí.

Za chvíli jsem v hloubi mysli
uslyšela houkání,
snažila se vnímat smysly
neustálým mrkáním.

„Slečno, slečno, slyšíte mě?“
ozvaly se hlasy.
Rukou jsem se dotkla země,
pak zatřásla vlasy.

Snažila jsem najít slova,
z úst vyšla jen pára,
zkoušela to zas a znova...
zatracená kára.

V hlavě se mi hromadila
místo slov jen krev,
tak jsem v duchu hartusila
to je prasklých cév.

Myšlenky mi postupně
zahalila temnota,
blesklo ve mně potupně,
škoda mého života.

II.

Jako kdyby v mojí hlavě
řezala mi pila,
zakousla se do mě dravě...
Bože... Já jsem živá!

Když jsem otevřela oči,
zatočil se se mnou svět,
cítila jsem zápach moči,
skousla jsem si spodní ret.

Zkusila jsem pohnout rukou
a vykřikla bolestí.
Jako když tě pěstí tlukou!
Chytla jsem se pelesti.

Tu se otevřely dveře
a vstoupila sestřička,
„Dneska je to bez večere,“
vykulila očička.

„Kde to jsem a co se stalo?“
soukala jsem ze sebe.
„Slečno, chybělo jen málo...“
Myslela jsem na nebe.

Na to, že jsem jako kočka,
co má devět životů.
Nemohla jsem se už dočkat
svého Ládi... A byl tu.

Slzy v očích, v ruce růži,
usmíval se široce,
pohladil mou suchou kůži
a objal mě divoce.

III.

Již jsem doma s mými dětmi,
na pohádky koukáme,
dám jim pár polibků letmých,
děti jsou mým balzámem.

Do pokoje vstoupí Láďa,
v ruce hrnek s čajem,
jak já jenom mám ho ráda,
vždyť on je mým rájem.

Usměje se na mě tiše
a sedne si k nám,
zalechtá mě láska v břiše.
Já se ale mám.

Sice mám pár zlomenin,
ale už jsem zpět,
snad už nám nic nezmění
naš růžový svět.

Až teď na mě dopadne
tíha mého štěstí,
moje ruka popadne
Láďu za zápěstí.

Přitulím se k příteli
a mým skvělým dětem,
mé starosti zmizely;
a to s celým světem.

Š
T I
Ě N
S A
T L
Í D
V

Okamžiky štěstí svírám pevně
ve své pěsti. Síly docházejí, bojím se,
že mně to štěstí z dlaně uteče. Přidej
k mojí dlaň svoji. Budeme to štěstí
držet spolu. A kdyby náhodou
nám štěstí uteklo? Nevadí,
budeme mít jeden
druhého.
ho.

Na procházce potkali jsme dědečka.
Ten pán měl vousy šedivé
a šla s ním malá holčička,
blond vlásky a oči modravé.

I jeho oči modré byly,
ale už vůbec nic neviděly.
Ta dívěnka teď jeho okem byla
a o všem kolem mu vyprávěla.

Každý, kdo potkal tuto dvojici,
měl smutně šťastný úsměv na líci.
Ta vzájemná láska, která z nich zářila,
i do našich srdcí se přelila.

Jak velké to musí pro ty dva štěstí být,
když on její ruku pevně ve své má
a ona je teď jeho očima.
Tak nesnažte se slzu v oku skrýt.

Štěstí je...
když narodí se človíček
do kalhotek či sukniček
do kolébky zlaté či dřevěné
do láskyplné náruče
jež ho přivine
Štěstí je...
když má mámu, tátu
jež ruku v ruce, bez velkých
režii úletů přežijí vlekoucí
se pubertu
Štěstí je...
když mládí narostou křídla
a svět jaký je - jen lhostejně
nepřijímá
S čistým štítem
s větrnými mlýny chce se bít
svoji cestu vydobýt
Štěstí je...
když jen "amorův šíp" srdce zraní
vzdá se lásce beze zbraní
svátku "láskobraní"
Štěstí je...
když rodu strom zdravě košatí se
za času nepohody nehrouť se

Bim-bam, bim-bam! Prastaré zvony z věže malebného vesnického kostelíku všem hrdě a hlasitě oznamují, že právě dnes je ta velká událost. Bim-bam, bim-bam! Ať to každý slyší! Janek se žení! A Olinka se vdává! Sláva! Dnes je šťastný den!

Svatební fotograf si otřel svou první osamělou kapičku potu, která mu líně stékala po levém spánku. To bude dnes zase hic, pomyslel si a udělal několik cvičných záběrů v interiéru kostela svým novým a taky pořádně drahým fotoaparátem. Soustředil se hlavně na světlo a zvažoval, kde bude mít nejlepší pozici pro dokonalé zachycení všech těch šťastných a dojemných okamžiků této jedinečné události. No, jedinečné...

Kolik jen už takových svateb zažil! Už je ani nepočítal. A tahle dnešní je navíc ještě k tomu tak typická! Ach jo, zamyslel se a na malý okamžik se zasní. V duchu se mu vybavila jeho vlastní svatba před několika lety. To byla aspoň veselka! Žádný kostel ani radnice – ale obrovské koncertní pódium jejich oblíbené rockové kapely. Oddávajícím byl zarostlý a vousatý kapelník v černých kožených kalhotách a roztrhaném tričku. Za svědka jim šel asi dvoumetrový bubeník společně s potetovaným kytaristou v šátku na hlavě, který byl celý potisknutý samými lebkami.

A hosté? Ti byli naprosto fantastičtí! Snoubenci si snad ani nemohli přát lepší atmosféru a svatebčany. Byly jich tam tisíce a všichni jásali a radovali se společně s nimi. A nikdo po nich nic nechtěl, nikdo jim do toho nekecal a nikdo se neurazil, že na hostinu nepozvali támhle tu tetu ze Slovenska nebo že neměli svatební dort s figurkami a labutěmi, jak se patří.

Ne ne, tohle byla ta nejlepší svatba, jakou kdy zažil. A nejen svatba. I jeho nevěstu mu musel snad každý chlap závidět. Alespoň tak to viděl on. Na sobě měla tehdy bílo černé puntikované retro šaty, velký červený kříž na krku a v ruce kytičku natrhanou těsně před obřadem na louce ze sedmikrásek a kopretin. On měl černé kalhoty, motorkářský pásek a rozepnutou bílou košili s vykasanými rukávy. A přesto, že to okolo nich tehdy doslova vřelo, všude bylo spoustu hluku a lidí – on viděl jen a jen ji. Byla úžasná! Jak moc ji miloval! Tenkrát si říkal, že je dva nemůže nikdo a nic rozdělit a takto šťastní zůstanou navěky. Ach.... Člověk míní, život mění....

Ale teď se musí soustředit na svou práci - právě přichází nevěsta. Bože můj, pomyslel si v duchu. Ty holky snad někdo musí vyrábět na zakázku jako na

běžícím pásu. Stejný účes, stejné šaty, stejný úsměv – á – právě hrají pochod – hm, klasika, jak jinak. Tak se jdeme po tisíci dojmout....

Cvak, cvak, cvak. Fotil v rychlém sledu, aby nic z těch „výjimečných okamžiků“ nepropásl a každý z nich zaznamenal pro jistotu hned několikrát. Jaká by to byla pohroma, kdyby prošvihl třeba novomanželské políbení nebo jejich první podpis! To by ho pak zběsilá nevěsta uškrtila, rozčtvrtila a rozdupala a pro jistotu ještě zapálila – a stále by neměla dost.

Stop! Svatební fotograf musí působit vesele a šťastně, tak, jak se to od něj očekává. Takže dost cynismu, jde se gratulovat novomanželům!

Před nevěstou a ženichem se utvořila dlouhá řada. Špalír gratulantů nebral konce. Fotograf pečlivě zaznamenával každý okamžik, každou slzičku dojetí, každé poplácání po ramenou i vřelé objetí. Nikdy dřív nad tím tak nepřemýšlel, ale dnes se na chvíli zaposlouchal také do toho, co všichni ti lidé u gratulací pronášejí. Většina se jich omezila na krátké a stručné „hodně štěstí“ nebo „gratuluji“. Tato slova slyšel nejčastěji. Občas se někdo snažil být vtipný a trochu to odlehčit, takže zaslechl několikrát také: „A buď na ni hodný!“ Nebo naopak směrem k nevěstě: „Ne, že ho budeš zlobit!“

Párkrát zaznělo také „všechno nejlepší“. U této nevinné fráze se neubráníl úsměvu. Zrovna před týdnem byl fotit na jednom pohřbu, kde truchlící vdově jeden postarší pán kondoloval slovy: „Všechno nejlepší“. Vdova si toho naštěstí asi ani nevšimla. Nebo možná jen dělala, že to neslyšela. Přece jen – začít se smát na pohřbu svého manžela by nebylo zrovna nejvhodnější. Ale mohlo to být horší. Od svých kolegů slyšel skutečné a pravdivé historky, kdy na pohřbech zaznělo dokonce třeba takové: „Šťastné a veselé“ nebo hůř: „Buďte spolu šťastni.“

Kolik toho jen takový obyčejný fotograf zažije! Na svatbách a křtinách vidí tolik štěstí, až se mu z toho točí hlava. Viděl už tolik slz radosti, že už ho to ani nedojímá. Nic to s ním nedělá. Jakoby se mu za ty roky, kdy se stal tichým svědkem těchto významných a emotivních událostí ostatních lidí, z jeho dříve citlivého srdce stal tvrdý nepropustný kámen. Necítil nic. Třeba je to syndrom vyhoření, říkával si. Nebo nějaká existenční krize středního věku? Že by dospělost a zmoudření? Ale ne. To nebude tím. Zakopaný pes bude jinde.

Á – svatba, kterou dnes fotí, se blíží do finále! Novomanželé už rozkrojili svatební dort a teď už se bude jen jíst, pít, slavit a to až do ranního kuropění. Jeho dnešní práce tedy tímto končí. Šťastná nevěsta a již lehce přio opilý ženich k němu cupitají a s radostí a vděkem mu předávají také krabici s výslužkou. Slušně se rozloučí, poděkuje, pronese nezbytné: „Ještě jednou gratuluji a ať jste spolu šťastni!“ A konečně nasedá do auta a odjíždí domů. Uf.

Nastartuje a ihned pouští rádio se svými oblíbenými rockovými hity. Konečně něco pořádného. Z těch všech svatebních odrhovaček jako: Když si báječnou ženskou.... nebo Jede jede mašinka.... mu už šla hlava kolem.

Cedule u cesty právě oznamuje, že tady končí vesnice. Začne pomalu přidávat plyn a chystá se to rozjet. Přesto, že se mu domů až tak moc nechce. Jeho žena je smutná a trápí se. Tak moc by jí chtěl pomoci! Ale bohužel, zdá se, že zrovna tady je zcela bezradný....

Jsou spolu už deset let. Šťastných a úžasných deset let. Tedy pro něj určitě. Jemu nic nechybí, a kdyby záleželo na něm, nic by neměnil, tedy skoro nic. Ale ona se trápí. Víc a víc. A každým dnem je zasmušilejší a ustaranější. Jak rád by ji udělal šťastnou! Tak moc ho to mrzelo, ale nevěděl, co dělat.

Tehdy, když spolu odjížděli přímo z koncertního podia na své líbánky, jim celá kapela a také rozradostnění fanoušci přáli hodně štěstí. A to, co v běžných obřadních síních a už vůbec ne v kostelech u gratulací člověk nezaslechne, tady volal snad celý dav hromadně. I když někteří s méně publikovatelnými obměnami. Nejvýstižněji to za nimi do mikrofonu zavolal zpěvák kapely: „Tak přátelé, na zdraví! A na líbánkách ať je zaděláno na malého rockera nebo rockerku, jasný!“ A dav burácel a oni oba se tomu od srdce smáli. Tenkrát jim to přišlo milé a vtipné. Dnes už se tomu nesmějí. Ani jeden.

Za těch deset uplynulých let se svou ženou obešli spoustu doktorů a podstoupili mnoho vyšetření. Bez výsledku. Jen umělé oplodnění - in vitro - podstoupili šestkrát. Nic. S každým dalším pokusem jejich naděje pomalu a bolestivě umírala. Od svých známých a přátel vyslechli nespočetně rad, jak se to jako musí a co ještě mají vyzkoušet a ke komu zajet, že by už o tom mohli napsat knihu. Stále nic. To prázdno! To zklamání a pocit selhání! Proč oni? Proč právě jim se nedaří mít dítě? Vždyť oba se na miminko těší a dali by mu svou veškerou péči a lásku. Proč zrovna oni? Proč?

Jeho to nějakou dobu také trápilo. Poté už si tak nějak zvykl a pochopil, že jim asi ta radost a potěšení, držet své vlastní dítě v náručí, dopřána nikdy nebude.

Když se brali, ani na vteřinu nepřemýšleli nad tím, že zrovna oni se stanou tím bezdětným párem v sousedství, na který si každý ukazuje a o kterých si šeptají všechny matky s kočárky. Nebo možná nešeptají a ani neukazují, ale jemu to tak připadalo.

Ta potupa, že zrovna on nedokáže zplodit potomka! Jako chlap absolutně selhal, to mu nikdo nikdy nevymluví! Nějaké chlácholení a žvásty, jako že si z toho nemá nic dělat – CHA! To se jim to kecá, když mají kolem sebe malých habánů jako naseto! A kolikrát o ně ani nestáli! Prostě se přihodilo, no! A vychloubačné komentáře od chlapů v hospodě: „To víš, ta moje nemůže projít

ani kolem mých trenýrek, aby do toho nevlítla!“ mu taky moc nepřidaly. Ha ha ha! Abyste se sami ze sebe nepo...

Záviděl jim. A jak! Ale tím se nic nezměnilo a jeho žena stále nemohla hrdě vozit kočárek a v něm své vysněné maličké děťátko.

Po těch deseti letech to vzdal úplně. Bylo to stále dokola. Každý měsíc nějaká nová metoda či pokus, následován vzápětí zklamáním a obrovským potokem slz jeho nejmilejší. Rvalo mu to srdce. Nechtěl se dívat, jak se trápí a jak ji to ničí.

A pak přišel závěrečný verdikt jejího ošetřujícího lékaře: „Vyčerpali jsme už všechny možnosti pro zdárné početí plodu. A vzhledem k vašemu věku a prodělaným procedurám už nevidím reálnou šanci na vaše otěhotnění. Je mi to líto. Doporučuji vám zkusit adopci.“

Adopce? Tak to ne. To by nesnesl. Miluje svou ženu nade vše, ale tohle by nezvládl: „Nebudu vychovávat cizí dítě! Když nám to není souzeno, tak to prostě asi tak má být“ řekl jí tehdy, když se ho na to ptala. A on názor nemění. „Prostě ne“ zazněla tehdy jeho rázná a rezolutní odpověď.

Byla z toho moc smutná, ale neplakala. Už jí nezbyly žádné slzy a její poslední zbytky naděje se tímto rozplynuly jako pára nad hrncem. Tehdy jí řekl, že už o tom nechce mluvit. Už nemůže. Zkrátka tohle je konečná a už se o tom odmítá bavit a cokoli dalšího zkoušet. Je to už pár týdnů a přesto, že jsou stále spolu, jako by byl každý sám.

Z myšlenek ho probrala až prudká zatáčka, do které vjel ostřeji, než by měl. Naštěstí nejel zrovna nikdo v protisměru, tak se auto jen trochu zakymácelo, ale nic se nestalo. Mohl v klidu pokračovat dál a ujíždět směrem k domovu.

V tom ho ale něco upoutalo. Jeho oči se upnuly k malé bílé krabici, která ležela v příkopu. Vypadala na chlup stejně, jako ta jeho výslužková se zákusky ze svatby. To jsou dneska lidi, pomyslel si, dostanou dárek a hned za první zatáčkou ho vyhodí z okna. A já že jsem cynik!

Stejně mu to ale nedalo. Stále se ohlížel do zpětného zrcátka a nakonec zacouval a vrátil se k tomu odmítnutému daru. Zaparkoval u cesty, vystoupil z auta a přišel až k němu. Kolem byl jen tmavý les a nikde ani živáčka. Přistoupil blíž a odklopil víko krabice. To co tam uviděl, mu vyrazilo dech. Žádná výslužka! Žádné cukroví!

V té krabici byl opuštěný a vyhozený malý chlupatý křeček! A byla to ona, protože těsně u ní se choulila tři malá a ještě holá křeččí mlád'átka. „Sakra!“ neubráníl se a taky si pořádně odplivl. Jak někdo může vyhodit tak bezbranné

stvoření? Vždyť ta křeččí máma neměla žádnou šanci, aby zachránila sebe nebo ty maličké!

Jak tam tak stál nad tím malým křeččím nadělením, začalo mu být hrozně úzko. Dokonce si na chvíli říkal, jestli se o něj náhodou nepokouší infarkt. Bolelo ho na hrudi a srdce se mu svíralo úzkostí. A tehdy, tam u toho příkopu s tou vyhozenou „výslužkou“, se mu po mnoha letech začaly spouštět slzy. Nejprve jen několik, ale jakmile se jednou objevily, jako by nechtěly nikdy přestat.

Už tolik let neuronil ani jednu slzu. Chlapi přece nepláčou, vštěpoval mu vždy jeho přísný otec a on se této rady držel. Ale dnes ne. Nikdo ho tady nevidí, nikdo se mu nebude smát a ty slzy zkrátka musely ven. Plakal nad tou bezohledností lidí, kteří vyhodí mámu i s mláďaty. Nad tím, jak je mu líto, že on sám nemá žádné děti, kterým by takovou krabici hned vzal domů a společně by se o ně postarali. Nad těmi deseti lety marných nadějí a nad tím, kolik slz za ty roky vyplakala jeho žena.

Kolem sebe viděl neustále tolik štěstí – a jim se obloukem vyhýbalo. Tady ti malí drobečci měli ale taky obrovskou smůlu. Člověk by si řekl, že neměli žádnou naději. Ale teď je tady on... On je našel a může změnit něčí bezvýchodnou situaci na obrovskou šťastnou náhodu – i když se jedná jen o malá zvířátka. I ten malý život je přeci stále život. Co udělá? Jak se zachová?

Ty slzy, které tam v tichosti a o samotě vyplakal, byly tak osvobozující! Tak moc se mu ulevilo! A jakmile si dovolil projevit lítost a cit, mohl si konečně připustit, že má v sobě spoustu žalu a své vlastní bolesti, kterou potlačoval a bál se ji ukázat i té nejbližší osobě v jeho životě – své ženě.

Chvíli si tady poseděl a stále nemohl odtrhnout oči od křeččí mámy. Jak svým tělem chrání ty maličké. Dívala se na něj pozorně svými černými korálkovými očkami a čekala, co se bude dít. Otřel si své uslzené tváře, pořádně se vysmrkal do kapesníku a oznámil paní křečkové: „Tak a jdeme domů.“ Opatrně vzal krabičku, naložil ji do auta a už s ní ujížděl směrem k domovu.

Hned, jakmile ho spatřila ve dveřích i s tou podivnou křeččí rodinkou, poznala, že se v něm něco změnilo. Zase v něm viděla toho spontánního a citlivého chlapa, kterého si tenkrát na tom koncertním podiu vzala. A možná, že s těmi malými tvorečky se jim do domu vrátí i kousek štěstí. Nebo ho začnou společně vidět i jinde. A třeba si je pak samo najde. Kdo ví?

Ten saxofonista byl prostě senzační. Ráno v kanceláři jsme opět probírali naše víkendová dobrodružství, a já se tentokrát mohla rozkrájet, jak barvitě jsem vyprávěla o muži, jehož jméno vůbec neznám. Ten bar jsem navštívila v životě úplně poprvé, bylo to na doporučení jedné známé, mimochodem taky věčně nezadané. Já si nestěžuji, samozřejmě, že jsem už chodila s muži, jenže to byla jen taková hra na červenou knihovnu. Já teda moc ráda čtu, ale spíš něco těžšího. Je také možné, že i já jsem tak nějak ztěžkla a zapomněla snít. Ten zvláštní večer jsem si uvědomila, že vlastně nemám nikoho, s kým bych si mohla jen tak pokecat o tom, co jsem kde zaznamenala, co mě napadlo třeba na záchodě. Zdálo se, že nikam nepatřím, že si žiji jen pro sebe, a přitom to vůbec není pravda. Holkám z kanclu takové věci říkat nemůžu, ony jsou už matkami a řeší předčasnou pubertu svých dětí. Když si na sebe vezmu něco fajnového, hned mají divné dotazy a tak. Je taky pravda, že se moc nedělím o svůj vnitřní svět. Jenže já nemůžu zapomenout na toho pána, co hrál ty překrásné melodie. Mám pocit, že jsem nic takového ještě nikdy neslyšela. Ano, chodívala jsem jako malá s mou nestárnoucí babičkou na odpolední koncerty, jenže to byly samé pohodové smyčce, které se mě až tak nedotýkaly. Raději jsem sledovala co se dělo kolem mne, třeba malé ptáčky štěbetající do víru všeho toho poklidného dění. Vlastně si uvědomuji, že už tenkrát jsem byla nějaká rozevlátá. A pak jsem na to zapomněla. Dělán práci, která mě vůbec nebaví. Jsem úřednice na místní poště, to jsou samé reklamace a odnášky, ta zatracená tiskárna se snad nikdy nezastaví. Ticho je mým přítelem, nepředstírám, jenže mi z hlavy nejde ten chlap s dlouhými prsty, co se vkradl do mých stínů. Pořád na něj myslím a nemůžu se soustředit. V jednu chvíli do mě drkne kolegyně a začne mi něco povídat.

„Lindo, probud' se, nesu ti další práci. A máme toho hodně, tak si trochu pospěš, jo?“

„Jo, jasný, promiň, já jsem dneska nějaká...“

No a já jsem se asi konečně probudila, zvedla se ze židle a šla.

„Kam to jdeš, Lindo?“

„Hele, je v kanceláři vedoucí, nebo zase kouří před branou?“

„Ne, je u sebe. Proč?“

„Musím jí něco říct.“

A jak jdu do toho třetího patra, tak se cítím tak nějak svobodnější, můj krok je lehký, i když se trochu potím a každou chvíli ze sebe dostanu něco, co jsem v sobě držela asi tři roky.

Posadila jsem na židli svou starost a řekla, co jsem měla na srdci. Prostě jsem to celé skončila.

Spadl mi kámen z každé buňky mého, snad ještě mladého těla, a podepsala jsem odchod do jiných krajín. Když jsem přišla zpátky dolů do kanclu, holky chtěly vědět, co se děje.

„Lindo, kde jsi se courala?“

Já si začala prozpěvovat tu krásnou sobotní melodii a do krabice balila těch pár zbytečností, které hyzdily můj pracovní stůl.

Když jsem přišla domů, vesele mě vítal můj mourek a já snad po myriádách let uměla přijmout jeho láskyplnou srst. Tašku jsem hodila do předsíně a běžela k rádiu, volume jsem vytáhla až někam do nebes a začala nový život. Doširoka jsem otevřela všechna okna svého mini bytečku a začala okysličovat svou zašedlou krev. Když jsem se vyřádila, navrhla jsem sama sobě, že bych si mohla dát horkou vanu. Zazvonila jsem na svou sousedku, je to bylinkářka.

„Hedviko, Hedviko, to jsem já!“

„Ahoj, Lindičko, ty už jsi z práce doma?“

„No jasně, že jsem. Prosím vás, nemáte něco do koupele, třeba levanduli, nebo něco, co krásně voní?“

„Ale to víš, že ano.“

Hedvika mě nezradila a pomohla mi, řekla jsem ji, že se pak stavím na čaj. Vrátila jsem se do svého hnízda, napustila vanu a vložila směs, kterou mi má stará dobrá přítelkyně přichystala. Hm, ta vůně. Byl to zázrak a já cítila, že se něco stane. Asi po dvaceti minutách v lázni jsem zase myslela. Tolik jsem chtěla pustit všechny neurony k vodě, jenže On tam byl zase, a já se začala chvět vzrušením.

„Tak jak se cítíš, Lindo?“

„Díky, díky, moje drahá Hedvičko. Moc jsi mi pomohla, jsi zlatíčko. Dneska jsem skončila v té zatracené věznici. A víš, kdo za to může? Ten muž, co jsem ho slyšela hrát v baru La Vida. Nevím, co bude dál, ale mám pocit, že se to muselo stát, že všechno, co jsem pro tento svět učinila, mi vesmír začíná vracet. Nikdy bych to asi nedokázala, vstát od stolu a rozloučit se s malostí. Jeho hudba, jeho dar, však ve mně probudil chuť začít znovu a líp. Když jeho ruce ovládly ten podlouhlý zasněžený nástroj, tak jsem měla pocit, jako když hraje jenom pro mě, jako by mi říkal, že jsem krásná, že za to stojím. Dlouho jsem nemohla uvěřit lichotkám, které ke mně muži vznášeli. Měla jsem je za lháře, co se chtějí jen opřít do mých hubených křivek, aby si mohli dokázat svou moc nad ženami, které na první pohled nemají vůbec nic společného se všemi těmi modelkami z pánských časopisů.“

„Lindo, netušila jsem, že se tolik trápíš. Vždycky jsi byla hodná a uctívá, jako bys za každé okolnosti znala cenu života. Já, stará paní jsem se měla od tebe co učit. A teď když slyším, co mi tu povídáš, nevím, co ti mám odpovědět. Ale jsem moc šťastná, že jsi právě teď u mě se svými myšlenkami. A já se tě ptám, co teď uděláš? Půjdeš hledat toho, kdo v tobě zažehl oheň naděje? Počkej, vytáhnu ti jednu mariášku.“

Když Hedvika odešla do druhé místnosti pro karty, já už byla dávno pryč. Mělo to tak být. Já už prostě nechtěla čekat na falešná znamení. Teď jsem tu jen já a můj život, moje vůle, moje zodpovědnost a jeden zvláštní muž, kterého nechci nechat odejít. Vrátila jsem se do bytu, otevřela skříň a vytáhla ty nejkrásnější šaty, ano měla jsem je tam, čekaly na svůj den a ten přišel právě teď. K těm červánkovým šatečkám bylo třeba přimalovat oči a já je mám. Hledala jsem malé zrcadlo. Našla jsem ho, jenže jak jsem byla zbrklá,

zakopla jsem o koberec a rozbilo se. Grrrr. Byla jsem u vytržení, ale pak jsem se rozesmála jako ta holka z druhého patra. Kdyby mě někdo slyšel, jenže tady jsou všichni hluchí. Ještě jsem se napila trochu studené vody z kohoutku a v tom už přijížděl taxík.

„Haloooo, to je pro mě!“

„Jasný, paninko, kam to bude?“

„Prosím vás, víte, kde je bar La Vida?“

„Připoutejte se, ať můžeme jet.“

A tak jsme jeli. Napůl jsem otevřela okénko, abych se nadechla, taxikář se potil jako na rovníku a já jsem se trochu uchychtla, ale on si toho naštěstí nevšiml. Byl zabraný do řízení, byla jsem ráda, že to není ten obvyklý kecka, jak to bývá. Já si zatím připravovala svou řeč...

Zaplatila jsem a poděkovala. Bylo kolem sedmé a já šla přímo k baru.

„Dobrý večer, prosím vás, je tu někde ten pán, co tu hrál v sobotu na saxík?“

„No, slečno, dnes je to naposled, co tu bude účinkovat. Mále štěstí. Za chvíli by měl dorazit.“

Když to barmanka řekla, tak jsem byla ještě víc nervózní.

„Dáte si něco?“

„Jo, dejte mi džus...“

„S vodkou?“

„Ne, děkuji.“

A tak jsem se zase posadila, já ty židle vůbec nemusím, jenže tohle bylo jiné. Já jsem byla jiná, cítila jsem se jako osudová žena, o které jsem nikdy nečetla. Ve dveřích se zjevil On. Barmanka mu řekla, že na něj čekám, slyšela jsem to. On si to štráduje přímo k mému stolečku.

„Dobrý večer, známe se?“

„Ano, byla jsem tu v sobotu a poslouchala vás, hrál jste moc krásně. Já jsem Linda.“

„Těší mě, já jsem José.“

„Prý tu dnes končíte a odjíždíte, jsem z toho smutná...“

„Proč?“

„Víte, jste moc krásný člověk a vaše hudba je ještě krásnější. Nikdy předtím jsem necítila tolik, jako když jste hrál vy.“

José mě pozval na skleničku a o všem jsme si povídali. Za půl hodiny mě pohladil po ruce a sdělil mi tajemství.

„Já jsem v sobotu hrál pro vás...“

Pravou rukou jsem si zakryla ústa a podívala se úkosem.

„Mohl byste pro mě zahrát ještě jednou?“

„Ne, já bych pro vás chtěl hrát na věky...“

A já si uvědomila, že právě prožívám červenou knihovnu. Že by šťastná melodie?

Petr Šulista: SÁZKA NA ŠTĚSTÍ aneb Půlnoční výlet do ticha **(3. místo)**

Motto: Mít štěstí je důležité,
ale spoléhat pouze na ně
se nevyplácí.

Patrik prožil šťastné a spokojené dětství. Měl chápavé a pečující rodiče, díky své veselé a vstřícné povaze byl středem zájmu svých vrstevníků. Jeho mrštnost, šikovnost a neutuchající humor ho už od dětství řadily mezi ty, kteří byli oblíbení, kteří měli spoustu kamarádů a přátel. Štěstí ho neopouštělo ani při následných studiích, ani v běžném životě. Na co sáhl, to se mu povedlo.

Při studiu na vysoké škole měl až neuvěřitelné štěstí, ať se jednalo o jakoukoli ústní či písemnou zkoušku, pokaždé si vytáhl nebo od zkoušejícího dostal otázku ze skupiny těch, na které se připravoval, a tudíž na ně dokázal i uspokojivě odpovědět. Během studia na vysoké škole se seznámil s modelkou Lucií, dcerou marketingového ředitele. Všichni mu ji záviděli a říkali, že má štěstí. I on si to myslel. Byl šťastný, že má něco, o čem druzí jen sní.

Vzhledem k tomu, že ho štěstí stále provázelo na každém kroku, pomalu nabýval přesvědčení, že štěstí k němu nějakým způsobem patří a že je mu dané. A díky tomu stále častěji i riskoval. Těšilo ho uznání a obdiv druhých. A Lucie, místo aby ho krotila, mu ještě fandila.

Po úspěšném absolvování vysoké školy mu otec Lucie pomohl najít výhodné a dobře placené zaměstnání. S Lucií si naplno užívali života. Na oslavu svých třicátých narozenin pozval Patrik svých pět nejlepších kamarádů do oblíbené restaurace v nedalekém městě, kam s Lucií velice rádi jezdili a kde se jim pokaždé moc líbilo. Původně oslavu s nimi plánoval jako čistě pánskou jízdu, ale nakonec, snad proto, že se jako obvykle chtěl před kluky blýsknout svou nádhernou Lucií, vzal ji do restaurace také.

Tři kamarádi přijeli společně autem stejně jako Patrik s Lucií, zbylí dva přišli pěšky, neboť byli místní. Oslava to byla velkolepá, Patrik se chtěl předvést a objednával to nejlepší, co restaurace nabízela. Všichni se výtečně bavili, než se nadáli, bylo po půlnoci a vrchní přišel s účtenkou. „Ještě chvíli,“ zaprosil Patrik. Vrchní se ale nedal oblomit: „Zavíráme, pánové, bohužel.“

Vyšli před restauraci. Spíš se vypořádali. „Díky, kámo, ještě jednou vše nej ... a měj se,“ rozloučili se s ním kluci z města. „Nechcete se raději vyspat u mě?“ zeptal se jeden z nich. „Dík, my to zvládnem, vždyť je to jen kousek, že jo,“ odpověděl Patrik a podíval se na ostatní. „Jasně,“ řekli, „za chvíli jsme doma.“

„Tak jedeme a schválně, kdo bude u nás dřív?“

„Tak schválně,“ odpověděli hoši.

Nasedli do aut, nastartovali a jako střely vyrazili z parkoviště před restaurací. Klukům se povedl rychlejší start, což Patrika vytočilo a naplno sešlápl pedál plynu. „Miláčku, máš upito, zpomal,“ zaprosila Lucka, „je to tady samá zatáčka.“ „Neboj, tamhle na rovince je předjedeme a kde jim bude konec,“ nedal se Patrik odradit od své touhy zvítězit. „Mám přece štěstí, vždyť víš,“ usmál se na Lucku.

Na rovince kluky předjel, projel dalšími dvěma zatáčkami s pískotem gum, ve třetí ale nezvládl řízení, vyjel ze silnice, přeletěl mělký příkop a pravou částí vozu narazil do mohutného kmene stromu. Airbasy vystřelily a nastalo ticho, které vzápětí prolomil skřípot brzd. Auto kluků zastavilo těsně na okraji krajnice, pár metrů od jeho vozu. Podíval se vedle sebe na Lucku, měla podivně zvrácenou hlavu. Než se stačil podívat pozorněji, bušili mu kluci na dveře auta. Chtěl stáhnout okénko, ale sklo se ani nehnulo. Vzal za kliku dveří, naštěstí šly otevřít. „Ty vole, tobě snad nic není,“ divili se všichni najednou, „a co Lucka?“ zajímali se. Když se k ní opět otočil, všiml si, že na jejím sedadle chybí opěrka hlavy. V tu chvíli si uvědomil, že den předtím v autě převážel koberec a kvůli němu opěrku odstranil. A ve spěchu ji už nevrátil zpět.

„Bože, Lucko!“ vykřikl a vrhl se k ní. Zvedl jí hlavu, nereagovala. Snažil se nahmatat tep na krku. Jakmile její hlavu pustil, zvrátila se opět do nepřirozené polohy. Tep nenahmatal. Vše se s ním zatočilo a kolem něho byla rázem tma. Omdlel.

Probral se až v sanitce, která ho převážela do nemocnice. Okamžitě si vzpomněl na Lucku. Hlavou mu proběhly poslední okamžiky před tím, než ztratil vědomí. „Co je s Luckou? Nemohl jsem jí nahmatat tep a hlavu měla tak nějak divně zvrácenou, co je s ní, prosím, řekněte, co je s ní?“ vyzvídal na lékaři, který seděl vedle něho. Lékař se na něho podíval a on z jeho očí odtušil odpověď. „Ne, neříkejte, že došlo k nejhoršímu, to přece nemůže být pravda, vždycky jsem měl štěstí, vždycky,“ téměř se rozbředl. „Uklidněte se, prosím,

šťěstí vás, jak je vidět, ani tentokrát neopustilo, zdá se, že jste pouze otřesen, víc ukáže až celkové vyšetření, ale nevypadá to zatím na nějaké vážnější zranění.“ „A Lucka?“ „Ta bohužel šťěstí neměla, díky chybějící opěrce hlavy si zlomila vaz, je mi to líto, nebylo v našich silách ji zachránit“ řekl lékař a Patrik si v tu chvíli nepřál nic jiného, než vše vrátit a své šťěstí vyměnit za šťěstí Lucie, jenomže na to bylo už pozdě.

Lehkomyslností až příliš oplýváme
jako by život nebyl nic
Oslnit, trumfnout chceme známé.
Proč? Jenom proto? Pro nic víc?

Nepřiměřená rychlost s alkoholem v krvi
půlnoční výlet do ticha
Do cíle chtěl jsi dojet prvý
Tvou vinou Lucka nedýchá.

Závod skončil, kamaráde, na téhle trati
neexistuje oprava
Každý trest odpykáš a splatíš
Svědomy ale zůstává

Popis výchovy a hlídání našeho milovaného dítěte skončil v krásném sedmém měsíci věku a tatínek za toto nevšední literární dílko hodné Alexandra Dumase staršího, dostal Tachovskou renetu, skoro stejně ceněnou literární cenu jako je americká Pulitzerova...

Pravdou ale je, že to bylo vykoupeno potem, krví, několika kolapsy trávicího traktu a snížením mozkové aktivity mozku na nezbytné minimum, potřebné pro přežití organismu.

Všichni, úplně všichni, mi říkali, že se to s přibývajícím věkem zlepší, že dítě zmoudří, začne chodit, mluvit a vše bude v pohodě... všichni, úplně všichni... mi lhali...

Chůze

Ano, je to krásný okamžik, když se dítě poprvé postaví na své vratké nožky, všichni tleskají, píše se to prarodičům, na Facebook kamarádkám a známým, vše se dokumentuje a prostě slaví, protože je to malý zázrak.

Ano zázrak to je, ale pro hlídajícího tatínka moc ne. Dokud to leželo, mohl se člověk relativně v klidu i vyčůrat, teď už ne. Dítě brzy pochopí netušené možnosti pohybu v prostoru a dělá neuvěřitelně rychle pokroky. Do měsíce od prvních krůčků už běhá jako o závod a brzy připomíná Juantorenu v nejlepších letech.

Vůbec není čas na oddych, tatínek musí být pořád ve střehu a neustále se snažit klidnit děťátko, připomínající rodeového koně.

Bohužel s během přišly i pády... dítě padne na ústa přibližně 1x za 5 minut a pak 10 minut řve. Prostým výpočtem rovnice o dvou známých zjistíme, že dítě vlastně řve neustále. Je to frustrující a nějaké vhodné řešení jsem nenašel, bo dítě odmítá cyklistickou přílbu a molitanovou matraci kolem těla taktéž.

Venku je to nejhorší, rybník je vzdálen pouze 30 metrů a než si stihnete zavázat dvě tkaničky, dítě už prozkoumává vodní živočichy pod hladinou. Převlékání je stejně frustrující, nehledě na hledání výmluv matce, kdeže se vzaly všude na oblečení malé vodní řasy.

Na žádost a stížnost jednoho nejmenovaného obyvatele obce Pernolec, že rybník šíleně zapáchá, se rybník vypustil a provedl se rozbor rybničního bahna. Tak jedna starost za náma, ještě by to chtělo uzavřít silnice a je to v pohodě... něco vymyslím.

S chůzí a běháním však přišel další, mnohem závažnější problém... dědeček i babičky přestaly stíhat... při procházce se psem dokonce nezabíraly ani

granule určené pro psa a dítě neustále prchalo... a to je katastrofa. Vodítko na psa bylo velice elegantní a účinné řešení, i Nelinku to bavilo, ale sousedům se to moc nelíbilo a pod pohrůzkou, že nás udají na sociálce, jsme jí to museli sundat.

Do teď se prarodiče rádi ujímali hlídat svěřenou vnučku a tatínek si občas oddychl a mohl na terapii, to však náhle skončilo.

Babička Lilka se musela rychle odstěhovat do Německa a radši šla makat na rozlehlé plantáže německého velkostatkáře, dědeček musel nutně na brigádu ke kamarádovi do bazaru, kde, jak tvrdil, je hrozný nával zákazníků, ačkoliv já vím, že tam občas zabloudí jen sem tam nějaký opilec, co hledá hospodu. Babička Evik najednou začala strašně milovat české pamětihodnosti a začala navštěvovat hrady a zámky.

Dokonce tvrdila, že hrad Bouzov má otevřeno i o Vánocích a zdejší zříceninu Přimdu, navštívila přes zimu dokonce devatenáctkrát s tím, že tam neustále nachází další a další zajímavé slohové a architektonické prvky středověkého záchodu, česky výstižně zvaného „výsernice“ ...

Manželka šla radši o půl roku do práce dřív, než musela, a tak jsem na svěřeného potomka opět zůstal sám.

Mluva

Ano, je to krásné, když začne žvatlat, bohužel já jí vůbec nerozumím, dítě umí ve dvaadvaceti měsících asi 250 slov, skvěle si s manželkou povídá, ale já ji rozumím jen „ano“, „ne“ a „ble“... s tím, že jako žena, slovo „ano“ vůbec nepoužívá. Dítě na mě neustále nechápavě hledí, že ji nerozumím a manželka taky. Jsem za totálního ignoranta, i když se vážně fakt snažím.

Koupání

Ano, to je moje doména a koupeme se s dcerkou velmi rádi a užíváme si to. Jen párkrát došlo málem k utonutí a jinak je vcelku sranda. Když pak malý lachtan objevil i kouzlo pěny a hraček ve vaně, bylo to skvělé.

Musíte však být ve střehu. Nelinka, malé bezbranné děťátko, sotva dosahující hrany vany, dokáže během asi dvaceti vteřin, kdy jsem se potřeboval vyčůrat, abych pak neznehodnocoval pracně vytvořenou voňavou koupel, dokázala naházet do vany: všechny drahé francouzské parfémy nakoupené převážně na tržnici v Rozvadově, všechna mýdla, sušák na ručníky, všechny hračky z košíku, toaletní papír i se štětkou na záchod, dva ručníky, fén – našťestí vypnutý, natáčky, kartáčky na zuby, konvičku na zalévání květin a dřevěnou bednu na špinavé věci tak na půl. Tu jsem stihnul zachytit.

Tento závod s časem se však už neopakoval, neboť i tatínek se učí a tak jsem se naučil koupelnu důsledně zamykat a vyměšovat se hodinu před koupáním.

Dítě rozmrzelé zkaženou hrou si však vždy dokáže najít náhradní řešení. Pěna je kaše a tatínek ji musí jíst, že prská a hrozně se při tom šklebí, je hrozná sranda a tak se to musí dokolečka opakovat. Není to lehké, ale nejhorší je

přechod z mokra do sucha, dítě se vzteká jak pulec na suchu a žadoní o další hru a bojkotuje sušící proces.

Spánek

Mno, spánek by měl děťátko posilovat a rodiče také, ale ne v případě naší dcery, která to považuje za mrhání jejím drahocenným časem. Usíná tak po hodině uspávání, většinou hlavou dolů z postýlky a pak se mrská a mrská. S občasným totálním probuzením a to pak hned vyžaduje pití, záchod, film, knížku, záchod, tatínka, maminku, video, záchod a tak pořád dokola. Po dvou hodinách vysíleně usíná celá rodina a tatínkovi se zdá o klidném domově důchodců bez dětí.

Samozřejmě jakmile máte něco naplánováno třeba sex nebo film... (ten film je mnohem častější, na sex není síla) dítě to okamžitě vycítí a ačkoli děláte jakoby nic, že nespěcháte, není vám to nic platné a vychytralé dítě se začne zajímat i o politické události, jen aby vám neumožnilo se nějak realizovat. Kolem jedné v noci však přesto většinou usne a můžete si pustit skvělou politickou debatu, bo už nic jiného nedávají.

Kultura

Není žádná a filmy typu „Máša a medvěd“ v několika hodinové smyčce, kdy jste alergičtí už i na ruskou zmrzlinu, vám kvalitní šestioskarový film nenahradí.

Také návštěva muzea se neobešla bez jistých obtíží, nooo... vlastně nás vykárali už po deseti minutách, pro nepřiměřený hluk a ničení historických památek, když Nelinka prozkoumávala toho divného železného pána a středověký rytíř se zřítíl dolů ze schodiště.

Po úhradě škod a velkých omluvách, jsme museli přislíbit, že muzeum po dalších deset let nenavštívíme a parkovat budeme minimálně 200 m od tohoto objektu.

Jídlo

Bylo by to asi na samostatnou knihu, ale zkrátím to...

- někdy nežere, někdy zbouchá půlku kuřete i s koňskou dávkou brambor, ale musí to mít tatínek na talíři
- oblíbené menu: polívka, čtyři rajčata, meloun, jogurt, hroznové víno

Jistě si dovedete představit, jak to vypadá v nejbližším okolí milovaného dítěte a potom i na záchodě... mimochodem, párkrát jsem odhadoval hmotnost a množství stráveného jídla... ani zdaleka to neodpovídalo velikosti dítěte, nevím, jak je to možné...

Krizové situace

Odjezd matky na dvoudenní školení, na které jsem se připravoval u několika psychologů a zvládl i školení pro krizové řízení, mě přesto trošku zaskočilo...

No vlastně jsem se zhroutil už po dvou hodinách a jen pomoc několika sousedek, příbuzných a kolegy z práce, školeného na poskytování posttraumatické péče, mě zachránilo od kolapsu. Vůbec to nebudu popisovat, protože mne dodnes trápí noční můry a moje manželka má celoživotní zákaz dalšího pracovního vzdělávání.

Vyzvednutí v jesličkách je stejně stresující jako maturita a vypořádání při tom stejně vody jako v sauně. Dítě absolutně nespolupracuje, ale pamatuje si alespoň, který má obrázek a tak nekrademe věci jiným dětem. Po slabé hodině v šatně většinou spokojeni odcházíme, ačkoli si žena pak trošku stěžuje, že dítě mělo buď dvoje kalhotky, nebo obráceně punčošky, ale to je už opravdu jen detail.

Odvezení do jeslí tatínkem, se uskutečnilo jen dvakrát, protože nebyl ani jednou splněn časový limit pro odevzdání dítěte do vzdělávacího zařízení, ačkoliv jsme vstávali už v šest, ale do osmi jsme to prostě nestihli. A tak manželka rezignovala a přestala mne nutit plnit nesplnitelné úkoly.

Krásné chvílky

Mno... pár by se jich našlo... třeba návštěva města... dítě v jeslích vyzvedla manželka, já nebyl vůbec zpocený, dítě oblečené jak má být a tak jsem se uvolil hodinku ji pohlídat, než se má milovaná nechá učesat u svého kadeřníka.

Krásný podzimní den, sluníčko hrálo, dítě, uplacené lipovým lízátkem s hroznovým cukrem, spokojeně cumlalo a nepožadovalo odpovědi na své mnohdy zákeřně složitě otázky. Vše jak má být. Spokojeně jsme se usadili u kašny na tachovském náměstí a pozorovali šourající, žebrající bezdomovce, městskou policii jak pokutují chudinky přespolní důchodce neznající zákeřné taktiky číhajícího policisty, láskyplně zvaného místními „Vzdypokuta“ a také mladé slečny, užívající si sluníčka a uvědomujíc si svou krásu, které rozptylovaly projíždějící řidiče.

Prostě idylka...

Chvilku... najednou výkřik, dítě se chytlo za krk, začalo něco mumlat, začalo modrat a dusit se... včela, doprdele, určitě si sedla na lízátko a Nela ji spolkla a dostala žihadlo do krku. Ježíši, to nepřežijeme nikdo, dítě se udusí a mě žena zabije.

Začínají se sbíhat lidi, dítě řve a stále se drží za krk. Městská přestává dávat pokuty nebohým důchodcům a ptají se, co mají dělat... jako hasič záchranář okamžitě začínám jednat. Volám záchranku, fundovaně popisuju diagnózu jako silně se rozvíjející anafylaktickou reakci a šok, a trvám na přivolání

vrtulníku. Městská je lehce zaskočena mým nekompromisním požadavkem o vyklizení náměstí a jeho využití jako přistávací plochu.

Začínají jednat, v duchu počítám škody na shozené střešní krytině a opískovaných autech, ale je to stejně jedno, stejně budu mrtvý a po vdově to snad nikdo nebude chtít nahradit.

Dítě stále brečí, ale přestalo modrat, pořád se drží ale za krk a nevypadá to dobře.....

V tom mi to docvaklo... tohle už jsem zažil... už jednou takhle vyváděla....

Popadl jsem dítě a pelášil k bývalé chebské prodejně, riskujíc postih od „Vždypokuty“ pro nepoužití přechodu a pošlapání trávníku. Vlétl jsem do prodejny a vyběhl schody nahoru. Zmatené prodavače jsem vychrlil, ať se ničemu nediví, že mám v patách policii i záchranku a ať si zavře okna, jinak své pohlednice už nikdy neuvidí.

Zkušeně jsem našel regál s požadovaným zbožím a ukázal jej Nelince. Zázrak, zázrak a ještě jednou zázrak, dítě se okamžitě utišilo, přestalo se dusit, rozzářilo se a smálo se, jakoby se nic nestalo. Zaplatil jsem, co si vybrala, a na schodech potkal zchvácené záchranáře.

Při vyprávění a vysvětlování, co se vlastně stalo, se všichni smáli a jedna mladá sestřička si určitě i učurla do kalhotek, jak se válela po schodech. Slíbili, že výjezd hradit nebudu, ale odsloužím si za trest u nich pár služeb a všem budu vše vyprávět.

Uff, tak to by bylo, teď veřejnost a policie...

Před vchodem do obchodu už byl srocen dav lidí, především mladých maminek a okamžitě začaly spontánně tleskat, když viděly, že rozzářené dítě je v pořádku. Bezdomovci využívající nastalého sociálního uvolnění, okamžitě začali vybírat na pár piv s rumem a já se snažil rychle zrušit vzlet vrtulníku.

Nelinka šla z ruky do ruky a byla v sedmém nebi...

Vrtulník se našťestí, pro místní střechy a auta, nestihl vznést a ani policie nevznesla nějaké nároky na uhrazení dvou odstraněných aut z náměstí a tak jsem z toho vyvázl docela lacino.

Vlastně... až na tu blondýnu, která kdysi asi oplývala krásou i šarmem. Přišla ke mně a řekla s pohoršeným výrazem: „Tatínku, to je velice nezodpovědné, **zapomenout dát holčičce její milované korálky....** to by se mně..... nikdy nestalo...“

Mít dítě.... je opravdové štěstí....

Zora Šimůnková: KDYŽ SE MARUNĚ UKÁZAL ANDĚL

(čestné uznání)

Když se Maruně Stránské zjevil ten anděl, bylo asi deset dopoledne. Zrovna na hřbitově plela nebožtíkovi hrob, když za ní něco zašustilo.

Otočila se, dneska už ani na hřbitově není bezpečno, co kdyby to byl zloděj. Byla připravená ho praštit motyčkou, ale místo toho jen vyjekla.

Před ní stál anděl. Rozhodně nevypadal jako z modlitebních knížek, chvíli si nebyla jistá, jestli to dokonce není čert.

Takhle si vždycky představovala opravdové Italy. Vysoké, snědé, ramenaté chlapy s tmavýma očima a bílými zuby, ověšené zlatými řetězy.

Že je to anděl, poznala vlastně jen podle velkých bílých křídel, která měl na zádech. Fascinovaně koukala, jak se na krajích chvějí peříčka.

- Ahoj, Maruno, pozdravil anděl a sedl si na sokl vedlejšího pomníku.
 - Neboj se mě, dodal zbytečně, protože na to nevypadala. – Chceš si sáhnout?, natočil se k ní křídly.
- To peří je prachový, pochlubil se.
- Vidím, konstatovala Maruna, která každou zimu nadrala na peřiny celé vesnici.

A pokračovala: - Co chceš?

Posunul si na čele sluneční brýle: - Mám pro tebe dobrou zprávu, Maruno. Vyhrálas v loterii.

- Co jsem vyhrála?, zeptala se. – Jestli zase zájezd, tak to nechci. Minule byla dcera se zeťákem a nebyli spokojený.
- Maruno, anděl jí položil ruku plnou prstenů na rameno. – Nevyrálas v křížovkách, ale v nebeský, to slovo zdůraznil, - loterii. Postavil se zády k pomníku padlých a téměř se Maruně uklonil: - Můžeš udělat něco dobrého pro svět.
- Kdy?, vyjekla. – Jak dlouho to bude trvat? Ve 12 mi jede autobus.

Shovívavě se usmál: - Dneska ne, Maruno.

- Zítra jdu k doktorce, v pátek zas na oční. Autobusy jedou blbě, tak jedině mezitím, řekla skoro výhruzně.

Anděl si povzdechl: - Maruno, Maruno. Ale neboj, to nebude do konce týdne. Ani příštího. Bude to výhledově. Výhledově!, opakoval, spokojen s trefným slovem.

- Já přijdu výhledově. Mezitím si rozmysli, co si budeš pro svět přát..

Položila motyčku, kterou doteď držela, zamyšleně si opláchla ruce v konvi s vodou a sedla si na lavičku vedle hrobu.

- A proč já?
- Už jsem říkal. Vyhrálas v loterii. Prospěť světu může vždycky jen jeden ze všech lidí.
- Nedá se s tím něco dělat? Třeba... někam napsat nebo to někde reklamovat, řekla s nadějí v hlase.

- Maruno, Maruno, anděl zavrtěl nesouhlasně hlavou.

Pojala podezření: - To je nějaká sranda, ne? Máš někde kameru a pak to bude na Nově, že jo?

Ztratil trpělivost.

- Čekej znamení, řekl a ztratil se.

Maruna na hřbitově osaměla. Chvíli myslela, že se jí to jenom zdálo, ale pak uviděla v trávě peříčko. Sáhla po něm, ale když se podívala podruhé, ležel tam jen list ze stromu.

Stejně by jí to nikdo neuvěřil. Ještě aby jí ve vesnici měli za blázna.

Párkrát se už už vydala na faru, ale vždycky na poslední chvíli ucukla, Na hřbitov vždycky jen rychle zaběhla, bála se tam zůstat déle.

Ale takový úkol se člověku připomene.

Jednou doma na zahradě plela a najednou uslyšela: - Máš pěkný mrkve, Maruno. Letos se ti vůbec urodilo.

Ten divný anděl seděl kus na studni a smál se jak reklama na zubní pastu.

Zarazila se a poprvé se na zahradu podívala novými očima. Jasně, všechno bylo větší, masitější, vydařenější než jiné roky. Růže vypadaly jako střížené ze sametu a borůvky byly jako článek prstu.

- To ty?, zeptala se.
- Ale kdepak, to všechno ta nebeská loterie.
- Sehnala jsem koňskej hnůj, myslela jsem...
- Komu Pánbůh, tomu všichni svatí, dodal způsobně. -A už sis vymyslela nějaký to přání, Maruno?, vzal si z košíku mrkev.
- Bazén jako mají vedle. Anebo kdyby to nešlo, Škodu Yeti pro dceru.

- Maruno, anděl se zvedl a začal i s mrkví v ruce chodit sem a tam, - já ti nemůžu splnit přání, který máš jen pro sebe. Musíš něco přát všem lidem na světě. Aby se jim líp žilo nebo tak.

Zpoza záhonu vysokých žlutých růží se přikolébal jezevčík. - Aby zvířata uměla mluvit!, vyhrkla Maruna.

Anděl se na ni zpytavě podíval.

- To aby ti Rexík vyznával lásku? ale... zvedl hlas... To vážně chceš, aby se s tebou hádaly slepice?... nechal otázku doznít.

A když Maruna nic neříkala, otočil největším zlatým prstenem na levé ruce.

Poměrné ticho na zahrádce vystřídala slova. Šum slov, šum řeči, které ale nebylo rozumět. Syčivá, skřehotavá, vřískající, šišlající, ne-lidská řeč. Šla najednou ze všech směrů a stran. Maruna si zakryla uši.

Anděl otočil prstenem podruhé.

- Další přání?, zeptal se jemně.

Maruna se rozpomněla na nedávnou soutěž Miss.

- Tak aby byl na celém světě mír.

- Moc se díváš na televizi, řekl a pak zvažněl. - To by nebylo nejlepší. Bych to nerad rozváděl. Strčil si zbytek mrkve do pusy.

Najednou se celý zkroutil a začal máchat křídly sem a tam...

No co, je to jako husa, řekla si Maruna a poprvé v životě bouchla mezi andělská křídla.

Z anděla vyletěl zbytek mrkve a něco zářivě bílého.

- Zub?, zeptala se Maruna. – Musíš do Hradce, tady zubaře zrušili.

Zavrtěl hlavou, gestem salonního kouzelníka si sáhl do pusy a zbytek zubu vytáhl. – Do večera mi naroste nový.

- Chceš tenhle?, natáhl k Maruně ruku se zubem.
- Hajná měla podobný ve zlatě, ale ten byl kančí, řekla.

- Jistá podoba tam je, souhlasil. - Ale kančí zub má kdekdo. Ty budeš mít andělskej. Jediná na světě! Z kapsy lněných kalhot vyndal stříbrnou krabičku a zub do ní vsadil.

- Už mám to přání, řekla. – Aby lidi nebolely zuby.

Zvědavě se na ní podíval. – To je podobný jako s tím světovým mírem. Nebylo by dobrý, aby nebolely vůbec. Ale přání JE TO ZAJÍMAVÝ...

Chvilku chodil sem a tam. - Už to mám. Zuby nebudou bolet lidi nad padesát. Do padesáti si užijou až dost, dodal pochmurně.

- A bude to hned?, vzpomněla si Maruna, že se chtěla objednat na středisko.
- Jen co to pošlu, řekl anděl, a začal ťukat do bílého tabletu s modrými obláčky. Pak zmáčkl zlatý enter.

Někde se zablýsklo, živým plotem se prohnal vítr, zapleskala křídla, kočka zasyčela a Rexík zavyl. Pak zakokrhla kohout a všechno bylo jako předtím.

Maruna stála sama nad záhonem mrkve a v dlani držela stříbrnou krabičku.

Xxx

Čtrnáct dnů se rozhodovala, ale pak na to zubní přece jen šla.

- Aspoň vy že jste mi zbyla, povídal ustaraně doktor. -Už mi sem chodí akorát mladý a děcka. Vůbec nevím, co se děje. Můžu se zeptat, co je to za zub na tom řetízku? Takový jsem ještě neviděl.

- To byste ani nevěřil, pane doktore. To mám z loterie....

(26. června 2017)

Pořád kolem sebe slyším, že štěstí není, je ho moc málo v životě člověka, je to jen několik vzácných okamžiků. Narození dítěte, výhra v loterii, nečekané dědictví, pár rozumných přidá zdraví, dobrou práci, nadání.

Já to tak nemám, já pociťuji okamžiky štěstí často, no vždyť čtete se mnou...

Po ránu umyju okno, pověším novou záclonu – je fakt super, hrozně hezky vypadá s květinami, ozdobeným parapetem, dcera mě určitě pochválí, **jsem šťastná.**

Tatka volá, ať si jdu poslechnout vtípky, které našel v tabletu, smějeme se, přidává retro písničku, kterou mám poznat. Slova už moc nedávám, musí mně pomoci, ale **jsem šťastná**, že máme dobrou náladu, nic nás nebolí, chce se nám spolu i po třiceti letech mluvit, žádné ticho, žádné bručení a mračení.

Jdu nakoupit a dvě kamarádky u laviček v družném hovoru na mě mávají, ať se přidám, pro co že jdu, co budu vařit, kdy se pojedou do toho Chebu, a kdy na lomy Amerika. Povídáme půlhodinku a já cítím, že je mně s nimi dobře, jsou upřímné, pravdomluvné (tak jak to mám ráda), určitě by pomohly, kdyby bylo potřeba. **Jsem šťastná.**

V našem miniobchodě dostanu jak tvrdý tvaroh, tak i kysanou smetanu, **to je fakt štěstí**, o prázdninách nebývá vždycky všechno, dnes ale ovocné knedlíky mohu uvařit. **Jsem šťastná**, nemusím vymýšlet nic jiného, tenhle oběd bude rychlý, dobrý.

Vracím se přes zahradu kolem dlouhého záhonku nádherně vykvetlých levandulí s desítkami bzučících čmeláků, kolem keramické slípky s několika ozdobnými vajíčky, které hlídá, kolem našeho věčně zlobivého psa-jezevčíka, který se tváří jako neviňátko a radostně mě vítá. Vidím i stádo kravek na pastvě pod lesem. Prostě idylka z Ladových pohlednic. A já **jsem šťastná**, za ten klid, to ticho, krásné čisté a upravené prostředí, vůni.

Uvařím, polovinu zabalím s sebou a rychle na autobus. Vnučka postonává – nějaká pátá nebo říkali šestá nemoc?

Malá je nadšená, že jsem dorazila, ochutnává, co jsem donesla, brebtá páté přes deváté, směje se, musím ji trochu zklidnit, aby horečka nebyla tak vysoká.

A tak navrhuji zkusit rýmování. Vymýšlejme slovíčka - řekla babička - co rýmují se spolu - alespoň trochu. Na věci kolem nás.

A tak se přitulíme, schováme pod jednu deku, rozhlížíme a vybíráme objekt našeho veršování. Zvítězil – samozřejmě – p o č í t a č. A tady je náš společný výtvar:

Nač, nač, nač, máme doma počítač?
„Ale babi, to ví kdekdo, že počítač je pan Někdo.
Hraje a zpívá,
zodpoví naše otázky,
ukáže krásné obrázky,
přivolá spolužáka
a s ním si mohu hrát.
Počítač je - dobrý kamarád.

Malé se to líbí a tak zkusíme ještě a ještě. A zase si uvědomuji, že ty okamžiky jsou krásné, že **jsem šťastná.**

Odpoledne uteklo jako voda, malá je už trochu unavená, bude spát, ale mně to nedá a pošeptám „Kdy jsi šťastná?“ A malá mumlá ... když se všichni smějeme... když si s holkama hrajeme... když dostanu dárek... když ohřeješ párek... když mě držíte za ruku... když mi dáváte pusku...

Řekla to moc hezky, že jo? A ještě se nám to rýmuje. A má pravdu, tohle je štěstí pro všechny děti, tak jim to my dospěláci dopřejme a pak ... **budeme také šťastní.**

Ještě zbývá chvilka do odjezdu autobusu, tak povídáme s mladými. Získali novou zajímavou zakázku a také dva šikovné sympatické spolupracovníky. Kontrola účetnictví daňovým poradcem dopadla dobře, jen pár maličností se opraví, úvěr bude doplacený během čtvrtletí, byli vybírat nové auto. **Jsem opět šťastná.** Je jasné, že jsou spokojení, práce je baví, že je jí docela dost jim nevádí, dobře se doplňují, dobře si rozumí. Vychutnávala bych si ráda tu pohodu, jejich nadšení a radost, ale autobus nečeká, už musím.

Mám štěstí, tramvaj je tu hned, autobus také. Nikdo známý tam není, a tak koukám z okénka po krajině, na upravené zahrádky, hezké barevné baráčky, auta, moderně oblečené lidičky.

A v tom mě napadne, že vlastně **život je štěstí...**
Souhlasíte?

Lubomír Šnajdr, pro kamarády Luboš. Učitelské povolání si zvolil za celoživotní cíl. A volil dobře. Byl to učitel, který bohatě naplnil toto poslání, i když s dvacetiletou nucenou přestávkou.

Učil na různých místech, ale my, žáci ZDŠ v Boru, jsme ho poznali až na této škole. Nevím, jak to přesně bylo, ale myslím, že učil jenom deváté třídy. Jeho oborem byla chemie a přírodopis. Po absolvování učitelského ústavu a po několikaleté praxi dálkově studoval na Pedagogické fakultě v Plzni. Bylo to náročné učit a zároveň se učit. Fakultu zdárně ukončil.

Jeho zájmy byly široké. Zajímal se o fotografování, tak nebylo divu, že vedl fotografický kroužek. Byl odborníkem na pěstování kaktusů, tak založil kaktusářský kroužek. Zajímal se o amatérské divadlo, proto se zapojil i v tomto směru, pamatuji si ho jako ochotnického herce v několika hrách.

Nejvíc vzpomínek na něj mám z doby, kdy byl naším třídním učitelem. To bylo v deváté třídě. Byl přísný, ale vlídný a spravedlivý. Byl zásadový a jeho slovo platilo. Měl přirozenou autoritu, což je základní vlastnost a předpoklad dobrého kantora. Jednou nás „vyhrábl“, jak jsme měli různé chemické vzorečky skrytě napsané na dlaních. Nedělal z toho veliký problém. Písemku anuloval a po umytí rukou jsme psali znovu. Jenom jsme se cítili trochu zahanbeně.

O přestávkách moc nechodil do sborovny, nejvíc se zdržoval ve svém přírodovědném kabinetu. Měl tady spoustu květin a především kaktusů. Proto mi nejvíc utkvěl v paměti, jak s kádinkou v ruce zalévá své zelené oblíbené.

Kabinet byl plný různých rekvizit, například tam byla lidská kostra, rozkládací model lidského těla a různé vycpaniny ptáků a drobných zvířat. Když jsme po několika desítkách let v rámci školního srazu dvou devítek prolézali školu, v kabinetu přírodopisu jsme viděli totožné exponáty, jako za našich mladých let. Mám pocit, že to nemusí trvat až tak dlouho a mezi strnulými vycpaninami se skleněně vykulenýma očima se už můžeme objevit i my. Čas, ten neúnavný makáč, si nedá pokoj a nenápadně nás postrkuje životem, trochu nás možná i obohacuje o životní zkušenosti a činí nás tím moudřejšími. To je jeho vlídnější stránka. Za to mu ale platíme tím, že nás zároveň ohlodává ostrým zoubkem. No a my to jeho zkázonosné pinožení pozorujeme a pociťujeme čím dál, tím víc.

Do života nás postrčil i učitel Šnajdr. A nebylo to jenom takové malé šťouchnutí. Aspoň u mě ne. Dodneška si pamatuji některé vědomosti, které jsem v životě ani moc nepotřeboval, ale zůstaly zadržnuté v mé paměti. Například si pořád pamatuji, že aldehydy se teplem rozkládají na formaldehydy. V životě jsem to nepoužil. Až teď si uvědomuji, že náš chemik a přírodopisec to dělal dobře, když to pořád mám v hlavě.

Naučil nás hodně. Když jsem přišel na gymnázium, tak tam vládl těmto předmětům prof. Sebránek. Velká osobnost, kterou předcházela ještě větší pověst neoblomného a přísného pedanta, který látku naučí opravdu každého. V prvních hodinách jeho předmětů jsem vynikal svými znalostmi. Byl jsem v Tachově mezi přespolními. Sebránek nás zpočátku otázkami testoval, kolik jsme si toho v jeho předmětech z devítky přinesli. A já jsem správně odpovídal. Dodnes vzpomínám, jak to ve třídě po mé odpovědi vždycky zahučelo. Tachovští, kteří nás přespolní samozřejmě neznali, ve mně najednou viděli nějakého šprta nebo „ajnštajna“. Na nás, vesničany, se dívali trochu přes prsty, měli nás za jakési exoty. Tak jsem je trochu vystrašil, i když později jsem mezi ně svými znalostmi běžně zapadl. To, že jsem to v prvních hodinách nandal trochu namyšleným Tachovákům byla zásluha našeho třídního.

Chodil jsem do kaktusářského kroužku. Celkem nás bylo asi patnáct. Dvakrát ročně jsme vystavovali naše kaktusy. Bylo to v prostorách radnice. Vstupné za výstavy jsme přidali ke vstupnému za divadelní představení a jeli jsme na týden do Vysokých Tater. Zařídil to náš učitel.

Náš učitel byl režisérem pohádky Sněhurka a sedm trpaslíků. Měla úspěch, hrálo se to několikrát. Na představení nás líčila paní Petronela Bodláková, abychom vypadali skutečně pohádkově. Ve hře se používala také rakev, kde, jak známo, Sněhurka po ochutnání otráveného jablka skončila. Tuto rekvizitu jsme měli půjčenou od truhláře pana Janouta. Myslím, že všichni, co v té pohádce tenkrát hráli, si do ní zkusili lehnout. V pohádce kromě trpaslíků, myslivce, prince, královny a Sněhurky hrálo hodně lesních zvířátek. Takže hra byla docela náročná na obsazení. Hráli jsme v tom my, žáci z deváté A a B. Já jsem hrál prince. Role to byla jednoduchá a krátká, ale důležitá. Jinak by tam Sněhurka ležela dodnes.

Pro mě bylo nejhorší, že hra měla sedm obrazů a já vystupoval až v tom posledním. Takže jsem na scénu vyšel jako nová osoba a tím jsem vzbudil docela pozornost. Můj mluvený projev byl kraťoučkový. Vejdu na scénu, pátravě se rozhlížím a říkám jenom: „Kde jsi, kde jsi.“ Text jsem se tedy naučil snadno

a režijní vedení našeho učitele jsem skoro nepotřeboval. Naštěstí jsem rakev s celofánovým víkem a se Sněhurkou nepřehlédli, tak jsem ji polibkem probudil a pohádka mohla zdárně skončit. Nebyla to hlavní role, ale určitě byla hodně důležitá. Kdyby ve hře chybělo nějaké zvířátko, tak by si toho diváci ani nevšimli. Ale kdyby chyběl princ, to by byla jiná.

Po jednom představení se v sále rozbřečelo několik menších dětí. Asi jsme to nezahráli dost srozumitelně a děti si myslely, že Sněhurku nikdo neprobudil. Tak se nakonec Sněhurka musela dětem ukazovat dodatečně v sále, aby děti pochopily, že to přežila a pohádka dopadla jako každá správná pohádka.

Lubomír Šnajdr rád poseděl s kamarády, rád hrál karty. Hlavně mariáš. Dokud mu zdraví sloužilo, býval každý týden návštěvníkem hospody U Esmeraldy. Tam se pravidelně scházela parta důchodců. Každé setkání měl jeden z nich za úkol připravit seznam písniček, které se pak ten večer zpívaly. Dobře vymyšleno již odrostlými a moudrými kluky. Všichni už se nemohli dočkat, až bude zase čtvrtek. Těšili se jak malí kluci. A těšení je v životě důležité. Patří mezi malé a milé radosti, kterých není nikdy dost.

Čtvrteční sešlost poctivě naplňovala účel, pro který se zlatavý nápoj vyrábí. Těch sklenic, kterým se podívali na dno, nebylo málo, a tak si pivovar všiml, že mu tato prozpěvující partička vlastně dělá reklamu. Tak pro tyto aktivní seniory uspořádal exkluzivní prohlídku svého provozu. Byl z toho příjemný výlet, zpestřený prý o velmi atraktivní a odvážnou dámskou obsluhu při roznáše piva. Ta odvaha spočívala v jejich velmi úsporném oblečení. Dokonce snad vrchní díl oděvu úplně chyběl. Tím bylo na několik dalších měsíců zajištěno zajímavé téma k povídání u karet, takže zpěv musel jít nějakou dobu stranou.

Mého třídního jsem navštěvoval. Bylo to zejména po tom, co ho náhlá a zákeřná nemoc připravila o možnost pohybu. Ochrnuly mu nohy a ocitl se na vozíku. Rval se s poťouchlým a zlým osudem statečně. Když jsme spolu klábosili a vzpomínali na všechno možné, tak vyprávěl také o svých učitelských začátcích. Myslím, že to bylo v Kundraticích, kde jako učitel nastoupil na své první místo. Tam chodil po střídě. To určitě málokdo ví, co znamená. Byl to způsob stravování svobodného učitele. Každý den šel do jiné rodiny na oběd. Jak mi říkal, byly rodiny, kam šel rád, ale některé by nejraději vynechal.

Jeho žáčci, to byla pestrá směsice malých individualit různého stáří. Každý z nich vyžadoval vlastní přístup. Spousta práce a starostí bylo ve škole

s výrobou učebních pomůcek, se zajištěním učebnic, s udržováním okolí školy i školní zahrádky. Kantorům, kteří byli na škole sami a měli na starost úplně všechno, se říkalo řídicí učitel. Docela výstižné. Řídil všechno a při tom i učil. A když přišel školní inspektor, tak při kontrole nic nevynechal. Zajímal se nejen o učitelovu písemnou přípravu na příští den, nebo o způsob vedení výuky. Inspektor prověřil i stav školní budovy od komína až po sklep. Inu život vesnického kantora nebyl jednoduchý. Ale bylo to vyváženo tím, že za sebou viděl výsledky, když se mu do zvědavých hlaviček podařilo vsoukat důležité vědomosti. Ty základní na celý život. Náročná, ale krásná práce.

Vlivem jednání a chování mého třídního, který mi byl vzorem, jsem také chtěl být učitelem. Nakonec se tak nestalo, ale i tak vyoral hlubokou pomyslnou brázdu na poli mého života.

Trošičku jsem se pokusil rozvázat několik uzlíků na šňůrce vzpomínek. Možná poněkud neuspořádaně a na přeskáčku. Ale pomohlo mi to trošku naředit smutek, který se mi vlil do duše, když jsem se dověděl, že životní pouť našeho učitele skončila. Nemilosrdné a neúprosné kyvadlo času odkrojilo 21. března 2016 poslední vteřinu ze všech, které mu osud přidělil.

Jeden život se uzavřel.

Odešel jeden z nejdůležitějších lidí v mém životě.

Měl jsem štěstí na výborného učitele a člověka.

Texty neprošly jazykovou úpravou.

TACHOVSKÁ RENETA 2018

Téma:

Doma je doma